

In het idyllische wijnland van Rusland,

waren dromen worden geplet als druiven...

The New York Times / A. Troianovski

ANAPA, Rusland - Rusland heeft geen tekort aan innovatoren, risiconemers en vrijdenkende ondernemers. Maar hun land is niet voor hen gebouwd. Vroeg of laat maakt het staatsveiligheidsapparaat zijn onwelkome verschijning.

Bezoek de fluweelachtige hellingen die afdalen naar de groene Zwarte Zeekust van Rusland, en u zult zien dat dit zelfs voor wijn geldt.

Vladimir Prokhorov, bebrild en profaan, maakt al 30 jaar wijn van de druiven die van de wijnstokken uitpuilen. Hij is nog nooit in het buitenland geweest, laat staan in Portugal, maar zijn Madeira is magisch. Zijn kelder is zijn heiligdom, waar een icoon van Jezus naast de thermometer staat, en waar hij en zijn vrouw nooit een voet zetten als ze in een slecht humeur zijn.

Maar de eikenhouten vaten - gemarkeerd met krijt "2016 Muscat Hamburg", "2016 Cahors" - maken nu een hol geluid als je erop tikt. De politie kwam afgelopen zomer opdagen bij zijn wijnmakerij in Zuid-Rusland en heeft ze allemaal leeggepompt.

'Ik haat ze,' zei meneer Prokhorov, verwijzend naar de autoriteiten, terwijl hij met zijn linkervuist in zijn rechterpalm sloeg. "Ik haat ze met een grote afkeer."

Op het eerste gezicht is de wedergeboorte van de Russische wijnbereiding, gericht op de meer verfijnde smaak van welgestelde Russen, een succesverhaal uit het Poetin-tijdperk. Maar achter de wijnstokken komt een donkerder en zeer Russisch verhaal van grote dromen, onderbroken hoop, bureaucratische nachtmerries en politie-invallen in zicht.

Veel van de kleinste en meest innovatieve wijnmakers van Rusland, met de informele goedkeuring van lokale ambtenaren, werkten lange tijd zonder vergunning, omdat de vergunningen onbetaalbaar duur zijn. Toen, ongeveer twee jaar geleden, begonnen de federale autoriteiten hard op te treden, waarmee een einde kwam aan de gemakkelijke bloeiperiode van de beginnende wijnboeren van het land.

Vadim Berdyayev in de garagewijnmakerij in zijn huis in Anapa, Rusland. De heer Berdyayev en zijn vrouw begonnen met het maken van wijn toen ze 12 jaar geleden naar de kust van de Zwarte Zee verhuisden

Rusland beslaat bijna zeven miljoen vierkante mijl grondgebied, waarvan het meeste het hele jaar door bevroren is, en veel van de grond levert weinig op, behalve bergbraambessen, rode bosbessen en de vreemde slagtang die uit de dooiende grond steekt.

Maar dan is er een stukje, van de uitlopers van de Kaukasus tot de Krim, waar het zacht golvende, diepgroene land, gloeiend onder de warme herfstzon, doet denken aan een Toscaanse middag. De oude Grieken maakten hier wijn, net als de tsaren, die Franse expertise inbrachten.

De Sovjets cultiveerden de wijngaarden en maakten van de wijnbereiding bedrijven op industriële schaal, zoals dat kasteel van het proletariaat, Kubanvinogradoprom.

In wijnrijke gebieden, zoals de badplaats Anapa, waren er ooit automaten die gekoelde riesling bij de beker uitdelen. Thuis, in hun kelders, verfijnden mensen hun eigen technieken voor kleine batches.

Tegenwoordig is de kust van de Zwarte Zee het droomland van een oenofiel en trekt het mensen uit het hele land aan die willen proberen hun eigen wijn te maken op de rotsachtige grond. De meeste van de belangrijkste Europese druivensoorten, samen met obscure Sovjet-ontwikkelde druiven en inheemse soorten zoals Krasnostop Zolotovskiy, worden hier verbouwd.

Volgens president Vladimir V. Putin past het herstel van de glorie-dagen van de Russische wijnbereiding in het tsaristische tijdperk in zijn missie om Rusland weer groots te maken. Aan het Kremlin gelieerde oligarchen hebben miljoenen dollars gestoken in de elite Russische wijngaarden, en een van de propagandahoofden van de heer Putin, de televisiepresentator Dmitri Kiselyov, werd vorig jaar het hoofd van de wijnbereidingsvereniging van het land.

Het is dus logisch dat een deel van de jaarlijkse landbouwbeurs in de zuidelijke graanschuurregio van Rusland, Krasnodar Krai, gewijd is aan wijn. Maar er was iets vreemds in de spelonkachtige congreszaal in Krasnodar, de belangrijkste metropool van de regio, toen ik begin oktober de beurs bezocht: de mannen die met hun merlots en sauvignon blancs leidden, leken journalisten erg op hun hoede te zijn.

Ter verduidelijking wees Andrei Greshnov, een voormalige bankier in Moskou, naar zijn flessen. Er waren geen accijnszegels, meestal vereist voor alcohol die in Rusland werd verkocht.

Het verkrijgen van een vergunning voor het maken en verkopen van wijn was lange tijd te duur geweest voor kleinschalige producenten zoals de heer Greshnov. Dus opereerden hij en tientallen anderen buiten de wet, met een knipoog en een knikje van lokale ambtenaren, die hen zagen als onderdeel van de identiteit van de regio en ook hun wijnen dronken. Maar in de afgelopen twee jaar hebben de Russische federale wetshandhavingsinstanties inbreuk gemaakt op deze regelingen.

"We begrepen dat dit groene scheuten waren die ondersteund moesten worden", zei Emil Minasov, een hoge ambtenaar bij het Ministerie van Landbouw van de regio Krasnodar, over de wijnmakers zonder vergunning. "Ze waren in staat om deals te sluiten met lokale besturen om met rust te blijven. Nu is dit onmogelijk geworden. Ze zijn geperst, om het bot te zeggen. "

Wetshandhavers zeggen dat ze belastingontwijking en namaak- en onhygiënische productie bestrijden, wat inderdaad een probleem is in Rusland. Recente wetswijzigingen zouden het voor kleine wijnhuizen gemakkelijker moeten maken om legaal te zijn.

Maar meneer Minasov berekent dat wijnmakerijen nog steeds minstens 40.000 flessen per jaar moeten produceren om de kosten te dekken - minimaal \$ 6.000 - om een vergunning te krijgen en, nog problematischer, om bij te blijven met de vele bouwvoorschriften en rapportagevereisten. Hij voegde eraan toe dat hij gelooft dat kleinschalige wijnhuizen helemaal geen vergunning hoeven te hebben, "maar ze luisteren hierboven niet naar ons."

Op een heuvel aan zee was Ivan Karakezidi, een afstammeling van de Grieken die Yannis heet, aan de telefoon met weer een andere advocaat. Sinds de jaren negentig is de heer Karakezidi, 64, een van de bekendste kleine wijnboeren en entertainers in de regio, die feesten organiseert op zijn uitgestrekte terrein, dat doet denken aan een mediterraan dorp.

De politie kwam op een ochtend in juni om 06.00 uur de compound binnen, klom over het hek, zegt hij, en nam 4.545 high-end flessen in beslag, waaronder zijn gewaardeerde cabernet sauvignon uit 2003. Zijn zoon staat voor de gevangenis, naar verluidt betrap op een steekoperatie voor het verkopen van wijn zonder vergunning. De heer Karakezidi houdt vol dat hij het slachtoffer is van een plan van goed verbonden zakenmensen om controle te krijgen over de wijngaarden van zijn keuze.

Ivan Karakezidi speelt een fluit in zijn wijnkelder. "Het is contraproductief om hier zaken te doen," zei meneer Karakezidi. "Wat er ook gebeurt, ze zullen je veroordelen, je opsluiten, alles wegnemen en jaloers op je zijn." Krediet ... Sergey

Als zijn juridische ellende groter wordt, is hij bereid het land te verlaten. "Het is contraproductief om hier zaken te doen," zei meneer Karakezidi. "Wat er ook gebeurt, ze zullen je veroordelen, je opsluiten, alles wegnemen en jaloers op je zijn." Voordat hij vertrekt, zal hij degenen die zijn eigendom overnemen laten zien "waar de proefruimte is en waar het toilet is, zodat ze ze niet door elkaar halen".

Sommige kleine wijnmakers zijn erin geslaagd om een vergunning te krijgen, maar ze vragen zich af of ze in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

De luchtige binnenplaats van Olga en Vadim Berdyayev aan de rand van Anapa was op een recente middag doordrenkt met de rijke, gistachtige geur van gistende druiven. Een buurman hielp hen emmers cabernet franc in een pers te gieten, terwijl meneer Berdyayev in zijn garage vol stalen vaten de dichtheid van de riesling van dit jaar in een reageerbuis controleerde.

Het echtpaar, beide architecten, brouwde bier in hun thuisregio, Siberië, en ontdekte de wijnbereiding toen ze 12 jaar geleden naar de kust van de Zwarte Zee verhuisden. Het maken van een wijn is als het opvoeden van een kind, zei mevrouw Berdyayeva: soms wordt het ziek en moet je het behandelen, en soms toont het talent, "en je begint je te verwonderen en je af te vragen."

Ze verkochten op beurzen en aan reizigers op wijnmakerijtochten. Maar twee jaar geleden werd duidelijk dat de goede tijden voorbij waren: de regering liet weten dat zelfs de kleinste wijnmakerijen vergunningen moesten krijgen. Dat betekende dat ongeveer \$ 7.000 aan papierwerk, ventilatie en een gespecialiseerde scanner voor accijnszegels moest worden uitgegeven; zich onderwerpen aan strikte controles en inspecties; en het volgen van elke fles geproduceerd met gespecialiseerde overheidssoftware en unieke 19-cijferige codes.

Mevrouw Berdyayeva heeft haar baan opgezegd om zich te concentreren op de bureaucratie, en het paar kreeg hun vergunning. Maar in plaats van getroost te worden, zegt meneer Berdyayev nu voortdurend bang te zijn voor inspecties of een papierwerkfout. Zijn stress weergalmde de crie de coeur van veel Russen die worstelen met de ongecontroleerde macht van de politie.

"Ik bevind me in deze constante staat van spanning, dat ik, God verhoede, iets verkeers zal doen," zei hij. 'Soms begrijp ik de wijn niet meer en denk ik dat ik hem verpest. En dit is echt deprimerend. "